

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 17

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”

ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἀπριλίου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπι-
βλεψιν καὶ τῶν ἑλεγχόντων δωδεκαμελοῦς συμβου-
λίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνος

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΕΝΩΤΙΣΘΟΜΕΝ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἡ ἐν τῇ ἰταλικῇ Βουλῇ τῆς 25 Μαρ-
τίου 1903 ἀγορευθεὶς τοῦ τότε προ-
θυπουργοῦ G. Zanardelli

Κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικη-
γόρου κ. Ἀριστ. Λαοκαλάκη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁμιλῶν τῇ 2 Ἰουλίου 1900 πρὸς
τοὺς ἐν Nocera ἐκλογεῖς μου, εἶπον
αὐτοῖς πόσον ἐπίστευον ἐπὶ «τὰ πάντα
ἔδει νὰ θεθῶσιν ἐν δευτερευούσῃ μοίρᾳ
ἀπέναντι τοιαύτης μεταρρυθμίσεως τοῦ
δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ» προσέθηκα ἕμως
ὅτι «ὑποδεικνύων δικαστικὴν μεταρρυθ-
μισιν, ἠννόουν μεταρρυθμισιν ἀληθῶς ali-
quis ἄλλως τὸ φάρμακον θὰ ἦτο χειρὸν
τοῦ κακοῦ».

Ἀκόμη δὲ καὶ δύο ἔτη μετὰ ταῦτα,
κληθεὶς εἰς τὴν τιμητικὴν προεδρίαν
τοῦ ἐν Τουρίνῳ δικηγορικοῦ Συνεδρίου,
κατὰ τὸν λόγον ὃν ἐξεφώνησα ἐπὶ τοῖς
ἐγκαινίοις αὐτοῦ, ἐδήλωσα ὅτι ὡς Ὑ-
πουργὸς τῶν χαρίτων καὶ τῆς Δικαιοσύ-
νης, προετιθέμην γενικὴν καὶ ριζικὴν
δικαστικὴν μεταρρύθμισιν, καὶ ἐξεφρά-
σθην τὰς σκέψεις, συμφώνως ταῖς ὁποίαις
ἔδει αὐτὴ νὰ διαμορφωθῇ, σκέψεις αἱ
ὁποῖαι εἶνε αὐταὶ αὐταί, συμφώνως ταῖς
ὁποίαις διεμορφώθη τὸ παρὸν νομοσχέ-
διον.

Ἡ δράσις τοῦ δικαστικοῦ σώματος

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν, κατὰ τὴν πε-
ποιθήσιν μου, ἐπὶ καὶ σήμερον, δὲν
ὑπάρχει μεταρρύθμισις, ἥς νὰ μὴ εἶνε
προτιμητέα ἢ τῶν δικαστικῶν διατά-
ξεων.

Ἀφοῦ τὸ δικαστικὸν σῶμα εἶνε ὁ φύ-
λαξ, ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ ὁ ἐκδικητὴς
παντὸς δικαιώματος καὶ τῶν δικαιωμά-
των παντὸς ἀνθρώπου, ἐκ τῆς δράσεως
αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία, ἡ τιμὴ,
ἡ ἰδιοκτησία καὶ ἡ ζωὴ παντὸς πολίτου,
πᾶσαι αἱ ἰερῶταται καὶ ἐπιφρονώταται
ἀσσοδοξίαι τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἐαυτοῦ
προσωπικότητι, ἐν ταῖς στενοτάταις
σχέσεσι τῆς οἰκογενείας καὶ ἐν τοῖς
μᾶλλον κρυφαῖς μυστικοῖς τῆς ὑπάρξεώς
του. Αὐτὴ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ μεγα-
λεῖον τῶν ἐθνῶν κλονίζονται ἐκ τοῦ κύ-
ρους καὶ τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον ἀπο-
λαμβάνουσιν οἱ δικασταὶ των, ἐκ τῆς πί-
στεως ἢ οὗτοι ἐμπνέουσι καὶ ἐκ τοῦ
βαθμοῦ τοῦ ὕψους εἰς ὃ, λόγῳ τῆς παι-
δείας καὶ τοῦ χαρακτῆρός των, εὐρί-
σκονται ἐν τῇ λαϊκῇ γνώμῃ.

Βεβαίως θὰ ἦτο ὑπερβολὴ νὰ εἶπη
τις ὅτι ἡ δίκη τοῦ Κλαυδίου ἐπήνεγκε
τὴν πτώσιν τῆς Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας,
ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἥττον ἀληθές ὅτι μία
τῶν μειζόνων αἰτιῶν τῆς παρακμῆς τῆς
Ρώμης ὑπῆρξεν ἡ διαφθορὰ τῶν κεκλη-
μένων ὅπως παρέχῃσι δικαιοσύνην. Ὁ-
πως δὲ οἱ δικασταὶ τοῦ Κλαυδίου, οὕτω
ἡ ἀστερόεσσα Βουλὴ ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ τὸ
Κοινοβούλιον Maureon ἐν Γαλίᾳ ἐμει-
ναν ἱστορικῶς σημεῖα δημοσίας περιφρο-
νήσεως. Τόσον ἡ δικαστικὴ ἀδίκησις δι-
καστῶν οὐχὶ ἀνεξαρτήτων ἀλλὰ δουλο-
πρεπῶν θεωρεῖται μισητοτέρα τῆς ἀδι-
κίας πολιτικῆς τάξεως... (Ὁραῖα! Ἐὖγε!)

Εἰσι πάντοτε λαμπροὶ ἐξ ἀληθείας
ὅπου δῆποτε συναντῶμενοι, οἱ λόγοι τοῦ
μεγάλου ἀρχαίου φιλοσόφου ὅστις ἔγρα-
φεν ὅτι μὲ καλοῦς δικαστὰς ἀκόμη καὶ
οἱ χειρίστοι τῶν νόμων εἶνε ὑποφερτοί.

Ἡ αὐτὴ σκέψις ἣτις ἐλέχθη ἤδη
καὶ κατὰ τὴν παρούσαν συζήτησιν ἔχει
ἐπαναληφθῆ ὑπὸ τῶν διασημοτέρων συγ-
γραφέων τῆς ἐποχῆς μας.

Καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων δὲ ἀναγκω-
ρίζεται ὑπὸ πάντων ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ
θεσμὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸ ὕψος, εἰς
ὃ ἔχουσι τεθῆ οἱ δικασταὶ τῆς, ἀποτε-
λοῦσι τὸν ὑπατον παράγοντα εἰς τὴν
κυριαρχίαν ἐγγύησιν τῶν ἐλευθεριῶντης.

Ὅπως ἐξήχθη ὁ δικαστὴς εἰς τοιοῦ-
τον ὕψος δύο ἰδιότητες εἰσι δι' αὐτὸν ἀ-
παραίτητοι, ἡ ἐξουσία δὲ τοῦ συστή-
ματος, ἢ ἀνεξαρτησία διὰ τὴν ἐξασφά-
λισιν τῶν δύο τούτων ἰδιοτήτων παρὰ
τῷ ἰταλῷ δικαστῇ εἶνε ὁ οὐσιώδης σκο-
πὸς τῆς μεταρρυθμίσεως. Ἐὰν ὁ τοιοῦ-
τος σκοπὸς ἐπιτευχθῇ, τὸ δυσχερὲς πρό-
βλημα ἐλύθη.

Αἱ δύο αὗται ἰδιότητες εἰσὶν ἡ ἱκανό-
της καὶ ἡ ἀνεξαρτησία, ὥστε τὸ ἐρώ-
τημα ὑπερ ὀφείλετε κυρίως νὰ ἀπευθύ-
νηται εἰς ἐαυτοὺς ἐν τῇ κρίσει σας περὶ
τοῦ παρόντος νομοσχεδίου, εἶνε ἐὰν
τοῦτο παρέχη, συνεπιφέρῃ καὶ ἐγγυᾶται
τὰ προλεχθέντα δύο ἀπαιτούμενα προ-
σόντα διὰ τοὺς δικαστὰς μας, ἦτοι τὴν
ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἱκανότητά.

Καὶ ἀληθῶς, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἱκα-
νότητα, τὰ φῶτα καὶ τὴν πνευματικὴν
δύναμιν, εἶνε προφανές ὅτι, πρὸς ἀπό-
κτησιν δικαστῶν ἀξίων τῆς ὑψηλῆς των
ἀποστολῆς καὶ ἱκανῶν ὅπως ἐπιβάλλων-
ται εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν, ἀνάγκη
παρίσταται ὅπως οὗτοι ἀνήκωσιν εἰς τὰ
μᾶλλον ἐπίλεκτα ἄτομα, εἰς τοὺς ἐπι-
φανεστέρους νομομαθεῖς καὶ εἰς ἀνδράς
ὑπερχοῦς ὑπὸ ἔποψιν πνεύματος καὶ
γνώσεως, εἰς τρόπον ὥστε οἱ πολῖται,
ὧν ἡ τύχη διακινδυνεύει ἐνώπιον τῶν
δικαστηρίων, νὰ μὴ δύναται ποτὲ νὰ ἀμ-
φιβάλλωσι περὶ τῆς ἱκανότητος ἐκείνων,
οἵτινες εἰσι κεκλημένοι ὅπως κρίνωσι
περὶ τῆς τύχης των. Εἶνε ἀνάγκη ὅπως
κατορθώσωμεν ὥστε οἱ μᾶλλον ἐξέχον-
τες νομικοὶ, πρὶν ἢ προτιμηθῶσι τὸ στά-
διον τῆς δικηγορίας πρὸς ὑπεράσπισιν
τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων, ἀποβαίνω-
σιν ὑπερασπισταὶ καὶ προστάται τοῦ
κοινοῦ συμφέροντος. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν,
ἀνάγκη ὅπως, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ πο-
θημένου δικαστικοῦ σώματος, ἐπιτύ-
χωμεν τοιοῦτους διὰ τοὺς δικαστικούς ὄ-
ρους, ὥστε νὰ δύναται οὗτοι νὰ συνα-
γωνίζωνται πρὸς τὸ δικηγορικὸν σῶμα.

Ἡ αὐξήσις τῶν μισθῶν.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον ὅπως
αὐξήθωσι σημαντικῶς οἱ μισθοὶ αὐτῶν.
Ἄλλως τὰ καλλίτερα πνευματικὰ τῶν
σπουδασάντων τὴν νομικὴν ἐπιστήμην
σπέρφονται πρὸς τὴν δικηγορίαν, ἐν ἣ αἱ
λαμπρὰ ἀμοιβὰ δύναται νὰ τοὺς ὀδη-
γήσωσιν εἰς τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸν πλοῦ-
τον, μὴ ὄντος δυνατοῦ ὅπως νέοι, ἔχον-
τες συνείδησιν τῆς ἰδίας των ἀξίας, ἀρ-
κῶνται εἰς ἀπολαύς, αἵτινες τοὺς ἀφι-
νοῦσι σχεδὸν ἐν πενίᾳ κατὰ τοὺς πρώ-
τους βαθμοὺς τοῦ δικαστικοῦ σταδίου,
ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς
κρατοῦσιν αὐτοὺς ὑπὸ ὄρους ἀτυχεῖς ἀ-
πέναντι ἑτέρων κλάσεων νομικῶν, ἀπο-
λαουστῶν ὑψηλῶν ἀμοιβῶν τῆς ἰδίας
των ἐργασίας.

Οἱ ὄροι οὗτοι διαρκοῦς ἐνδείας ἐξα-
σθενίζουσιν ὅθεν ἀναποφεύκτως παρὰ
πολλοῖς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τῆς ὑψηλῆς
ἀξιοπρεπείας τὸ ὁποῖον δὲν γεννᾶται εὐ-

κόλως ἐν μέσῳ τῶν στενοχωριῶν τῆς
ἐνδείας, καὶ καθιστῶσι δυσχερεῖς, διὰ
τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ὀφείλει νὰ παλαίῃ
καθ' ἐκάστην πρὸς ἀνάγκας, τὴν ἡμερίαν
ἐκείνην καὶ γαλήνην τοῦ πνεύματος καὶ
τῆς ψυχῆς, αἵτινες εἰσὶν ἀπαραίτητοι
διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ δυσχεροῦς ἀξιο-
ματος τοῦ δικαστοῦ.

Ὅπως αὐξήθωσιν ὅμως οἱ μισθοί,
εἶνε προφανές ὅτι ἀναποφεύκτως δεόν
νὰ ἐλαττωθῇ σημαντικῶς ὁ ἀριθμὸς τοῦ
προσωπικοῦ, ἵνα μὴ προσκρούσωμεν εἰς
δυσχερείας ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνυπερ-
βλήτους.

Τοιαύτη ἐν τούτοις ἐλάττωσις τοῦ
ἀριθμοῦ εἶνε ἀναγκαῖα, ἀνεξαρτήτως
τῆς ἀνάγκης τῆς αὐξήσεως τῶν μισθῶν·
εἶνε ἀναγκαῖα διὰ τὸν ἕτερον λόγον, ὅτι
ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ ὑπῆρχον διδόμενα νὰ
ἐλπίζωμεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ δικαστι-
κοῦ κλάδου καὶ τὴν κατὰ τὰς δικαστῶν
ἐπιφανῶν, καθ' ὅσον εἶνε ἀδύνατον νὰ
ἐξευρεθῶσι χιλιάδες ἐξόχων νομικῶν,
καθὼς ἐπίσης εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξευρε-
θῶσιν ἀνὰ χιλιάδας οἱ ἐξοχοὶ μαθηματι-
κοί, ἢ οἱ ἐξοχοὶ ζωγράφοι καὶ γλύπται.

Διὰ τοῦ περιορισμοῦ λοιπὸν τοῦ ἀριθ-
μοῦ δυνάμεθα νὰ κολακευώμεθα ὅτι θὰ
ἐπιτύχωμεν μείζονα ἐξυψώσιν τοῦ δικα-
στικοῦ σώματος. Πράγματι δὲ ἐν Ἀγ-
γλίᾳ, ἡ μερίστη ἀξία τῶν δικαστῶν καὶ
ἡ καταπληκτικὴ αὐτῶν ἐργατικότης ὀ-
φείλονται εἰς τὴν σμικρότητα τοῦ ἀριθ-
μοῦ, δι' οὗ ἐν τούτοις εἶνε ἐπαρκῶς συν-
τεθειμένον τὸ Δικαστικὸν σῶμα.

Ὁ οὐσιωδέστατος οὗτος σκοπὸς τῆς
ἀπαλλαγῆς μας ἀπὸ τὰς μετρού-
τητας καὶ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ δικαστι-
κοῦ σώματος εἰς μέγα πνευματικὸν γόη-
τρον, διὰ μεγάλης ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθ-
μοῦ καὶ σοβαρᾶς αὐξήσεως τῶν μισθῶν,
μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ
ἡμετέρου νομοσχεδίου.

Ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ, κατὰ τὰ
ὑφ' ἡμῶν ἀποφασισθέντα, ἐπιφέρειται
κατὰ τὸ ἐν περίπτῳ τέταρτον ἐπὶ τοῦ
ὑφισταμένου προσωπικοῦ, οἱ δὲ μισθοὶ
εἶτα, ἐν παντὶ βαθμῷ καὶ διὰ πᾶσαν δι-
καστικὴν ἀρχὴν, ἐὰν δὲν παρουσιάζωνται
τοσοῦτον μεγάλοι ὅσον ἐν ἄλλοις
Κράτεσι, δύναται ἐν τούτοις νὰ θεωρη-
θῶσιν ἀρκούντως ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἐλκυ-
στικοί.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ

Ἡ ριφθεῖσα καὶ ὑφ' ἡμῶν εἰς τὸ προη-
γουμένον φύλλον ἰδέα περὶ τῆς ἀνάγκης
τῆς συγκροτήσεως συνεδρίου ὑπερ θὰ ἔχη
ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἀποκάλυ-
ψιν τῶν ἀπειρῶν τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας
ἀτελειῶν, ἀντιφάσεων, ἀναχρονισμῶν καὶ
ἄλλων ἐκείνων τῶν ἀπρηχαιωμένων ἢ
ἀνικάνων νὰ θεραπεύσωσι τὰς σημερινὰς
ἀνάγκας διατάξεων καὶ τὴν ὑπόδειξιν τῶν
μέσων διὰ τῶ νόποιον πρακτικώτερον θὰ
διερρυθμίζετο ἡ νομοθεσία ἡμῶν, ἤρξαστο
κατακτῆσαι ἕδαφος καὶ παρὰ τῷ νομικῷ
κόσμῳ καὶ παρὰ τοῖς ὀλίγοις ἀτυχῶς εἰ-
δικοῖς σωματεῖσι, ἅτινα συνδέονται μετὰ
τοῦ κόσμου τῶν δικηγόρων καὶ δικα-
στηρίων.

Ὅτῳ σήμερον τῇ 6 μ.μ. συνέρχεται τὸ
Νομικὸν τμήμα τοῦ Συλλόγου Παρνασσ-
σοῦ ὅπως συζητήσῃ ἀποκλειστικῶς τὸ
θέμα τοῦτο καὶ θέσῃ τὰς πρώτας βάσεις

τῶν ἐνεργειῶν διὰ τῶν ὁποίων θὰ κατα-
στῇ δυνατὴ ἡ συγκρότησις τοῦ συνεδρίου
κατὰ τὸ προσεχές ἔαρ. Καθ' ἃς ἐλάβομεν
πληροφορίας, τὸ νομικὸν τμήμα τοῦ Παρ-
νασσοῦ θὰ συμπράξῃ πρὸς τὸν σκοπὸν
τοῦτον μετὰ τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου
Ἀθηνῶν, ἀπὸ κοινοῦ δὲ θὰ κληθῶσιν οἱ
ὑφισταμένοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δικηγορι-
κοὶ Σύλλογοι, οἵτινες οὕτω θ' ἀποτελέ-
σωσι τὸν πυρῆνα διὰ τὰς περαιτέρω ἐνερ-
γείας.

Τὸ συνέδριον θὰ ἀπαρτισθῇ ὄχι μόνον
ἐκ δικηγόρων, ἀλλὰ καὶ ἐκ δικαστῶν καὶ
ἐκ παντὸς ἐν γένει ὅστις εἴτε ἐκ τοῦ
ἐπαγγέλματός του εἴτε ἐκ τῆς μορφώ-
σεώς του εἶνε εἰς θέσιν νὰ συνεπιφέρῃ
ὑπὲρ τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ, ἕνεκα
τούτου δὲ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα «Συνέδριον
τῶν νομικῶν».

Ἐν εἰς τὸ συνέδριον θὰ κληθῶσι νὰ
λάβωσι μέρος καὶ οἱ ἐκ τῆς δούλης Ἑλ-
λάδος, δὲν καθωρίσθη εἰσέτι, καθότι, ὡς
καὶ ἀνωτέρω εἴραμεν, σκοπὸς τούτου ἀπο-
κλειστικῶς ἔσεται ἡ συζήτησις περὶ τῆς
διαρρυθμίσεως τῆς νομοθεσίας ἡμῶν, οὐχὶ
δὲ ἡ ἀφηρημένη ἀνακοίνωσις ἐπιστημο-
νικῶν θεμάτων.

Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν συνέρχεται αὐ-
ριον τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ δικη-
γορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ὅπως ἀνταλ-
λάξῃ τὰς πρώτας σκέψεις ἐπὶ τοῦ ζητή-
ματος τούτου καὶ λάβῃ τὰς πρώτας, εἰ δυ-
νατὸν ἀποφάσεις, καθότι, ὡς καὶ ἄνω ἐκ-
τίθεται, ὀλέκληρον τὸ δικηγορικὸν σῶμα
μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐνεκολπώθη τὴν ἰδέαν.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 29 Ἀπριλίου

Ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου ἐπανειλημ-
μένως ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἀσχολη-
θῶμεν καὶ νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἐν
ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπικινδύνων σημείων
ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπειλεῖται ἡ παρ' ἡμῖν
Δικαιοσύνη, τοῦτο πανηγυρικώτερον
ἐξεδηλώθη ἐν τῇ δίκῃ τοῦ παρελθόν-
τος Σαββάτου τοῦ Ἀρείου Πάγου,
κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀναιρέσεως
τοῦ Συμβολαιογράφου ἐκεῖνου τοῦ
Αἰγίου, ὅστις τὴν ἐπομένῃ ἢ μεθε-
πομένῃ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνή-
στου πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος
Θεοδ. Δηλιγιάννη ἐξεφράσθη ὑβρι-
στικῶς περὶ τούτου ὡς ἀτόμου ἢ ὡς
πολιτευομένου. Ἀνεξαρτήτως πρὸς τὸ
εὐπρεπές ἢ μὴ τῆς συμπεριφορᾶς
τοῦ ἐπὶ τῇ πράξει αὐτῇ κατηγορη-
θέντος συμβολαιογράφου, ἡ ποινικὴ
δικαιοσύνη, εἰς ἣν ἐν καὶ μόνον ὑπε-
βλήθη ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐρώτημα,
τὸ ἐρώτημα ἂν τοιαύτη συμπεριφορὰ
ἀποτελῇ ἀδίκημα, μίαν καὶ μόνον ὑ-
πεῖχεν ὑποχρέωσιν, νὰ συσχετίσῃ τὰ
ὑποβληθέντα αὐτῇ γεγονότα μετὰ
διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ ἐκ
τῆς τοιαύτης παραβολῆς νὰ ἐφαρμό-
σῃ τὸν κείμενον νόμον. Ψυχραῖμος
ὅμως, ἄνευ προκαταλήψεως, ξένη ἐν-
τελῶς καὶ πρὸς τὸν ὑπὸ τοιοῦτους
ὄντως ἀπαισίους ὄρους τερματίσαντα
τὸν βίον του πολιτευτῆν καὶ πρὸς τὰ
συναισθήματα τῆς κοινωνίας καὶ πρὸς
τὰς ἀρὰς τοῦ ὄλου ἔθνους, Ἐπέτυχε
τοῦτο; Καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ἐρμηνευτῆς
αἰσθημάτων, τιμωρὸς ἐκ προκαταλή-

φως, έκδικητής αυτόχρημα, κριτής όμως οὐδέποτε. Ἡ κοινὴ γνώμη ἐφρικίασεν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅτι πολίτης τῆς περιωπῆς τοῦ κατηγορουμένου συμβολαιογράφου, τυφλὸς ἴσως ἐκ τοῦ πολιτικοῦ φανατισμοῦ, ἐντονώτερος ἴσως περὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν πολιτικῶν του πεποιθήσεων ἢ καὶ παθῶν, ἤχθη μέχρι τοῦ σημείου ὥστε καὶ νεκρὸν περιφανῆ τοιοῦτον νὰ καθυβρίσῃ καὶ τῆς κοινῆς ταύτης γνώμης ἀπήχησις μετατρέπεται ἢ τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀπόφασις, ποινὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος πλάττουσα καὶ εἰς κατάδικον μετατρέπουσα πολίτην στερούμενον ἴσως ἀγωγῆς, τοῦτο δέ, οὐχὶ τὸν νόμον στενῶς, ὡς ἦτο ὑπόχρεως, ἐφαρμόζουσα, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν εὐχὴν τῶν πολλῶν εἰς νόμον ἀναστήλωσα. Ἐν τῷ σημείῳ δ' ἀκριβῶς τούτῳ διαβλέπομεν τὸν κίνδυνον. Εὐρισκόμεθα πρὸ τῆς προόδου, ὡς οἱ πολλοὶ ἀπεκάλεσαν τὸ φαινόμενον, κατ' ἦν ἡ τάξις τῶν δικαστῶν τῆς οὐσίας πληθύνεται καὶ αὐξάνεται, κατ' ἦν ἡ τάξις αὕτη ἀναζητεῖ τὸ δίκαιον οὐχὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις, ἀς δευτερεύον τι θεωρεῖ, ἀλλ' ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἢ τὴν γενικωτέραν πεποιθήσιν. Καὶ τὸ νόσημα, οὐ μόνον ἐξαπλοῦται ὁλονέν, ἀλλὰ καὶ χειροκροτεῖται παραδόξως ὑπὸ τῶν ἀπειροτέρων, οὓς θαμβῶναι ἢ πρώτη ἐντύπωσις καὶ οἷτινες ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης ὀρμώμενοι ἐντυπώσεως, ἀποθαυμάζουσι σήμερον μὲν τὸν Πταισματοδίκη, ὅστις ἰδίαν κατεσκεύασε ποινικὴν διάταξιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐτιμώρησεν ὡς κατηγορούμενον τὸν μάρτυρα καὶ χθὲς ἀποκαλύπτονται πρὸ τοῦ Ἐφέτου ὁ ὁποῖος, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν νόμων ἐμόρφωσε πεποιθήσιν, ἀλλ' ἔξω τῆς διαδικασίας καὶ ἐκ τῶν παραστάσεων ἴσως τρίτων ἢ ἐκ γνώσεως ἰδίας ἔλυσε τὴν διαφορὰν καὶ τὴν ἐπομένῃ διαφημίζουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἀπόφασιν, ἣτις, ἐνδεχόμενον νὰ μὴ διατέλει ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν νόμον, ἐγένετο ὅμως διερμηνεύς τῆς νέας περὶ δικαίου ἀντιλήψεως ἢ προώριστα συμφώνως πρὸς τὰς σημερινὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας νὰ κανονίσῃ τὰς σχέσεις.

Τῆς προόδου ταύτης τὰς προφανῶς ἐπιβλαβεῖς συνεπεῖα κρίνομεν περιττὸν νὰ ἀναπτύξωμεν, διότι καὶ τὸ ἀξίωμα, ὅτι κατὰ νόμον ὁ δικαστὴς δικάζει, χρονολογεῖται ἀφ' ἧς ὑπῆρξε δίκαιον καὶ ἡ παράβασις τού-

του εἶνε γνωστὸν εἰς πόσα ἄτοπα ἄγει. Ἐνεκα τούτου ὀλοφύχως θὰ ἠδύχομεθα ὅπως ἡ τάξις ἐκείνη τῶν δικαστῶν, ἢ ἐναδρυνόμενη ὅτι κατὰ πεποιθήσιν, ἔστω δὲ καὶ παρὰ τὸν νόμον, ἀπονέμει τὸ δίκαιον, ἀραιωθῆσὶν τῷ χρόνῳ, μορφουμένη εἰς τάξιν δικαστῶν αὐστηρῶς ἔστω ἢ καὶ φαρισαϊκῶς ἐφαρμοζόντων τοὺς νόμους, οὐδέποτε ὅμως παρ' αὐτοὺς δικαζόντων.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Ἐξυβρίσις νεκροῦ διὰ τὸν δὴμόσιον βίον του

Ἀρκετὰ πρωτότυπος διὰ τὰ δικαστικά μας χρονικά συζήτησις διεξήχθη ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου. Τὴν ἐπομένην τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου πρωθυπουργοῦ Θ. Δηλιγιάννη, ὁ ἐν Αἰγίῳ συμβολαιογράφος κ. Τσιμέντης, ὁμιλῶν δημοσίᾳ ἐπὶ τοῦ τραγικοῦ γεγονότος, ἐξεραζέτο περὶ τοῦ δολοφονηθέντος πρωθυπουργοῦ διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: ἀπὸ ἀπληλῆλα γνημὸν ἀπὸ ἓνα κακὸν δάκιμονα, τύραννον, καταστροφέα τῆς πατρίδος μας.

Αἱ φράσεις αὗται, περιελοῦσαι εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς καταδικαστικῆς ἀρχῆς, ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἀποτελοῦσαι κολάσιμον ἐξυβρίσιν, ἀπειθυνομένην κατὰ δημοσίῳ ὑπαλλήλου διὰ τὰ δημοσία καθήκοντά του καὶ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ άρθρου 21 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου, κατὰ τὸν ὅποιον ἐν τῇ ἐδικῇ ταύτῃ περιπτώσει, δὲν ἀπαιτεῖται ἐγκλησις πρὸς ἐνέργειαν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς.

Τὸ Πλημμελειοδικεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις αὕτη, δεχθὲν τὰς βάσεις τῆς τοιαύτης κατηγορίας, ἐπέβαλε ποινὴν δεκαπενθημεροῦ φυλακίσεως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνω άρθρου τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου.

Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως ἐνήσκησεν ὁ καταδικασθεὶς συμβολαιογράφος τὸ μέσον τῆς ἀναίρεσεως, συνέπεια δὲ ταύτης ὑπῆρξεν ἡ μακρὰ ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ συζήτησις, κατ' ἦν ὁ συνήγορος τοῦ ἀναίρεσειόντος κ. Ἰωάν. Ἀρβαντινὸς ὑπεστήριξε διὰ μακρῶν, ὅτι ἡ δυσφήμισις νεκρῶν, ὑπὸ οἰανδήποτε ἰδιότητά, εἴτε ὡς ἀτόμων δηλ. εἴτε ὡς δημοσίων προσώπων δὲν ἀποτελεῖ ἀδίκημα ἀφοῦ δὲν προβλέπεται ρητῶς ὑπὸ τοῦ Ποιν. Νόμου, πρὸς τοῦτο δέ, πλὴν τοῦ ἐπιχειρήματος, ὅτι σιωπᾷ ἐντελῶς ὁ ποινικὸς μὲν νόμος, ἀνέτρεξεν εἰς τὰς λοιπὰς νομοθεσίας καὶ τὴν Γερμανικὴν ἰδίως ἐπιστήμην, ἐπικαλεσθεὶς τὰς κορυφαῖς ταύτης καὶ ἰδίᾳ τὸν Liszt, κατ' ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ δικαίου προστατευόμενον ἄ-

γθὸν τῆς τιμῆς ἀνήκει εἰς μόνον τὸν ζῶντα ἄνθρωπον. Προκειμένου δὲ περὶ τυχῶν ἔστω ἐκφράσεων, ἐκφερομένων κατὰ πολιτευομένου, ὁ κ. Ἀρβαντινὸς, ἀρκετὰ πειστικῶς ἀνέπτυξεν, ὅτι οὔτε λόγος περὶ ἐξυβρίσεως ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ, καθότι ἐν τῇ ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ καταλύεται οὐ μόνον πολιτευμα φιλελεύθερον, ὡς τὸ ἡμέτερον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόλυτος μοναρχία.

Ὁ κ. εἰσγγελεύς, μὴ ἐνδιατρίψας ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ ζητήματος, ὑπεστήριξε κυρίως τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀναίρεσεως, καθότι πρόκειται, ὡς εἶπε, περὶ ἐρμηνεῖας πραγματικῶν γεγονότων.

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπεισόδιον μεταξὺ δικηγόρων

Συνέπεια τῆς ἀτόπου τακτικῆς ἐν τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν, ἣν εἰς ἄλλην στήλῃν σχολιάζομεν, κατ' ἦν ἐπιτρέπεται ἢ ἐρήμην συζήτησις κατὰ τὸ στάδιον τῆς προεκφωνήσεως, προσκλήθη ἐπεισόδιον μεταξὺ τῶν δικηγόρων κ. κ. Μ. Κωττάκη καὶ Ν. Χαλᾶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ δεύτερος πρόεβη εἰς τὴν ἐρήμην τοῦ πρώτου συζήτησιν ἀνακοπῆς κατὰ ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ἐξαφανίζουσι τὴν ἀποριψάσαν τὴν ἀγωγὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν.

Εὐτυχῶς τὸ ἐπεισόδιον παρήλθεν ἄνευ σοβαρωτέρου τινὸς καὶ διὰ τοὺς ἀμέσως ἐνδιαφερομένους δικηγόρους καὶ διὰ τὴν δικηγορικὴν ἐν γένει ἀξιοπρέπειαν καὶ διὰ τὸ ἀπειληθὲν πρὸς στιγμὴν μέγα ἰδιωτικὸν συμφέρον, καθότι τὸ Ἐφετεῖον, ἐξοικονομῶν προφανῶς τὰ πράγματα, δὲν ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀνυποστήρικτον, ἀλλὰ, διὰ προκαρασκευαστικῆς ἀποφάσεώς του, δημοσιευθείσης τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, διέταξε τὴν παραγωγὴν τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως.

Μετὰ τὴν τοιαύτην, κατ' οἰκονομίαν ἐπαναλαμβάνομεν λύσιν, ἀπέχουσαν ἐπὶ τοῦ παρόντος περαιτέρω σχολίων.

ΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ἐλάβομεν πρὸς δημοσίευσιν τὰς κατωτέρω παρατηρήσεις, αἵτινες δὲν φρονοῦμεν ὅτι ἀπομακρύνονται τόσον τοῦ γράμματος ὅσον καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου:

« Τὰ πολυμελῆ δικαστήρια ἔχουσι τὸ δίκαιωμα νὰ διαίρωνται δι' ἰδιαιτέρου κανονισμοῦ εἰς τμήματα, ὅσκις ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποτελούντων αὐτὰ μελῶν τὸ συγγαμῶν, ὡς διατάσσεται τὸ ἀρθρ. 262 τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων. Τοιοῦτοι δὲ κανονισμοί, ἄπαξ κυρωθέντες ὑπὸ

τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Δικαιοσύνης, πρέπει νὰ τηρῶνται παρ' ἐκείνων περὶ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν.

Ἡ πρόνοια τοῦ νομοθέτου, τοιαῦτα θεσπίσαντος, εἶνε πρόδηλος α) δὲν ἐπαφίησι τὸν κανονισμὸν τῶν τμημάτων εἰς τὴν ἐκάστοτε αὐθαίρετον τοῦ Προέδρου γνώμην, δυσπιστοῦσα πρὸς αὐτὸν καὶ ἐκδηλοῦσα τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς πρὸς τὴν ὁμομείλειαν τοῦ Δικαστηρίου καὶ β) θεωρεῖ ἀναγκαῖον τὸν μετ' ἐκάστην μεταβολὴν τῶν προσώπων κανονισμῶν τῶν τμημάτων, ἵνα διὰ τῆς ἰδιαζούσης ἐμπειρίας καὶ ἰκανότητος τῶν ἀποτελούντων τὰ τμήματα δικαστῶν ἐμπνέηται ἢ προσήκουσα ἐμπιστοσύνη τῶν δικαζομένων πρὸς τοὺς δικαστάς.

Τῆς τοιαύτης διατάξεως ἔδει νὰ ἦσαν ἀκοιβεῖς τηρηταὶ οἱ δικασταὶ τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων· μολεταῦτα παρ' ἡμῖν, εἰς τὰ δικαστήρια τῶν Ἀθηνῶν τοῦλάχιστον, οὐδεμίαν ποτὲ προσοχὴν ἐδόθη εἰς τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῆς διατάξεως ταύτης καὶ ἴσως μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς ἀχρησίας ἢ καταργηθῆ ἡ διάταξις αὕτη καὶ δὲν θὰ δισταζῶσι καὶ οἱ πρόεδροι νὰ συγκροτῶσι κατ' οἰκείαν βούλησιν τὰ τμήματα τῶν Δικαστηρίων καὶ ἐν τῇ πρακτικῇ γνωρίζομεν ὅτι πολλάκις τὴν προτεραιὰν καλεῖται ὀρισμένος δικαστὴς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τι τμήμα, ὑποκαθισταμένης οὕτω τῆς βουλῆσεως τῆς ὁλομελείας τοῦ πολυμελοῦς δικαστηρίου εἰς τὴν τοῦ Προέδρου.

Εἰς τὴν τοιαύτην ἀνόμαλον κατάστασιν ἔχει καθήκον νὰ θέσῃ φραγμὸν τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, δικαιοῦμενον νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν σύνταξιν κανονισμοῦ εἰς ὅλα τὰ πολυμελῆ δικαστήρια τὰ ἔχοντα ἰκανὸν ἀριθμὸν δικαστῶν πρὸς σχηματισμὸν τμημάτων.

ΑΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΙΣ

Ἐν ἔγγραφον τοῦ κ. Προέδρου

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ τμήματος τῶν πτωχεύσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνηρτήθη ἡ ἐξῆς προκήρυξις:

Καθίσταται γνωστὸν τοῖς κ. κ. Δικηγόροις, ὅτι οὐδεμίαν περὶ πτωχεύσεως αἴτησις θέλει καθίστασθαι δεκτὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν δὲν ἐπισυναπτηται ἐν αὐτῇ βεβλῶσις τοῦ ἀρμοδίου ἐπὶ τῶν πτωχεύσεων ὑπογραμματαίως, ὅτι κατετέθησαν παρ' αὐτῶν δρ. πεντήκοντα δι' ἔξοδα διαδικασίας πτωχεύσεως.

Ὁ πρόεδρος

Ὀλόκληρον τὸ σύστημα Ῥωμαϊκοῦ Δικα. ου Windscheid κατὰ μετάφρασιν Α. Ἀργυροῦ, πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 40. Πᾶσα αἴτησις ἀπειθυντέα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Δικαιοσύνης» ἢ εἰς τὸν κ. Κ. Μπέρην δικηγόρον ὁδὸς Πειραιῶς 39

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ
ΥΠΗΡΧΤΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

3) Τρίτον εἶδος διαστροφῆς ἀποτελεῖ ὁ λεγόμενος μαζαχισμὸς, ἐκ τοῦ Γερμανοῦ μυθιστοριογράφου Sacher Masach, ὅστις περιέγραψε αὐτὸ λεπτομερῶς ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ. Ἐν τῇ διαστροφῇ ταύτῃ ὁ ἐρεθισμὸς ἀτόμου τινὸς προκαλεῖται τότε μόνον ὅτε τοῦτο ὑβρίζεται, κακοποιεῖται ἢ βλαπτεῖται ὑπὸ ἀτόμου τοῦ ἐτέρου φύλου. Σπέρματὰ τοιαύτης διαστροφῆς ἐνέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, διότι ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι οὕτως εἰπεῖν κανὼν ἢ ἀδιαφορία καὶ ἡ περιφρόνησις νὰ διεγείρῃ πάντοτε ἐμμανῆ ἔρωτα. Ὁ Masach διηγεῖτο ὅτι ἡ ἀπιστία τῶν γυναικῶν ἰδιαιτέρως ἐξηρέθιζεν αὐτόν, διΐσχυρίζεται μάλιστα ὅτι γυνὴ τις ὅπως καταρωθῶσι νὰ προσελκύσῃ αὐτὴν τὸν ἄνδρα, δὲν πρέπει νὰ εἶνε πιστὴ διὰ

τοῦτο, λέγει, αἱ τίμιαι γυναῖκες οὐδέποτε ἐλατρεύθησαν ὅσον αἱ ἐταῖραι.

Οἱ Μαζαχιστὰι ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἀρκοῦνται διὰ τῆς φαντασίας νὰ ἀναπαρστήσωσι βασάνους καὶ κακώσεις ὅπως δυνθῶσιν νὰ συνευρεθῶσι μετὰ γυναικὸς καὶ ἀπολαύσωσιν ἡδονῆς. Ἄλλοτε ὅμως τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, καὶ ὅπως διεγερθῶσιν, ἀνάγκη νὰ κακοποιηθῶσι, δαρῶσι, τραυματισθῶσιν ὑπὸ τῆς γυναικῆς. Πλείστα ὅσα εἶνε τὰ παραδείγματα τῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων ἡ γενετήσιος ὀρμὴ δὲν διεγείρεται εἰμὴ ἅμα μαστιγωθῶσιν ὑπὸ τῆς γυναικῆς. Ὁ Moll ἀναφέρει παράδειγμα νέου, ὅστις ἐξηγείρετο ἅμα διὰ ψύκτρας προσέτριβον αὐτῷ τὴν ῥάχιν ἰσχυρῶς μέχρις ἐκροῆς αἵματος. Ἄλλοι ἐξεγείρονται ὅταν αἱ γυναῖκες λείψωσιν αὐτῶν τοὺς πόδας. Ὁ Krafft-Ebing ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν ἀνδρὸς ὅστις ἵνα συνέλθῃ μετὰ γυναικῆς, ἔπρεπε τὴν γυνὴν διὰ τοῦ ὑποπτερόνου τοῦ ὑποδήματός της νὰ πληξῇ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ ἄκρου ποδός, μέχρις ὅτου ἤθελεν ἴδῃ ἐκρέον τὸ αἷμα. Ὁ αὐτὸς δὲ συγγραφεὺς ἀναφέρει ἱστορίαν ἑτι περιεργότεραν ἀνδρὸς ὅστις, ὅπως ἔλθῃ εἰς ὄργανισμὸν, ἔπρεπε

ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ νὰ ἀποπατήσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του.

4) Ὅλως ἀντίθετον διαστροφὴν τοῦ μαζαχισμοῦ ἀποτελεῖ ὁ λεγόμενος Σαδισμὸς (ἐκ τοῦ περιφήμου Marquis de Sades). Ἐνταῦθα ὁ ἐρεθισμὸς ἐπέργεται ἅμα βλέπῃ τις βασανιζόμενον ἢ κακοποιούμενον τὸ μετ' οὐ συνουσιάζεται ἄτομον. Τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς τοιαύτης παθήσεως κατέχουσιν οἱ νύσσοντες ἢ δάκνοντες τὰς γυναῖκας μετ' ὧν συνέρχονται, ἢ αἰσθανόμενοι εὐχαρίστησιν ἀκούοντες τὴν γυναῖκα ὅπως ὁποῦντε νὰ ὑποφέρῃ ἢ νὰ παρκαπονῆται.

Οἱ τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα κατέχοντες σαδιστὰι, οἱ καὶ κυρίως ἀπασχολοῦντες τὴν δικαιοσύνην, εἶνε ἐκεῖνοι οἵτινες, ὅπως συνέλθωσι μετὰ γυναικῆς, ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ δειρῶσιν ἢ νὰ νύξωσιν αὐτὰς διὰ βελονῶν ἢ ἄλλων αἰχμηρῶν ὀργάνων· ἐνίοτε δὲ δὲν ἐπαρκοῦνται εἰς τὸν πόνον τὸν ὅποιον διεγείρει τὸ τοιοῦτον παρά ταῖς γυναικῆν ἄλλ' ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ ἰδῶσι καὶ αἷμα ἐξερχόμενον. Οὕτω νέος τις ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, ἰδὼν ποτὲ ἐκρέον ἐκ τοῦ δακτύλου τῆς ὑπηρετρίας αὐτοῦ αἷμα, ἠσθάνθη ἡδονὴν καὶ ἐκπερμάτωσιν, ἔκτοτε δὲ ἤρ-

χισε νὰ συνέρχηται μετὰ τῆς αὐτῆς γυναικῆς, ἣτις ὅπως διεγείρῃ αὐτόν, ἠναγκάζετο ἐκάστοτε νὰ νύσῃ τὸν δάκτυλον αὐτῆς διὰ βελόνης μέχρις ἐκροῆς αἵματος (Kraft-Ebing).

Οὐχὶ σπανίως, μεταξὺ τῶν θαμῶνων τῶν χαμαιτυπειῶν, ἀπαντᾷ τις τοιοῦτους, οἵτινες φέρουσι μετ' ἑαυτῶν μαχαίριδιον καὶ τιτρώσκουσιν εἰς τοὺς γλουτούς, τοὺς μηρούς τὰς μετ' ὧν πρόκειται νὰ συνουσιασθῶσι γυναικας. Ἄλλοτε δὲ πλῆττουσι διὰ μαχαίριδιον τὰς κατ' ὄδον συναντωμένας κοράς. Ὁ Magnan ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν νέου ὅστις κατ' ἐσπέραν ἐν Παρισίῳ ἀνέμενον ἔξωθεν τῶν καταστημάτων τὴν ἔξοδον τῶν ἐργατριῶν καὶ ἐπληττεν αὐτὰς διὰ μαχαίρας, ἐνήργει δὲ τοσοῦτον ἐπιτηδεῖας, ὥστε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατώρθωσε νὰ διαφεύγῃ τῶν χειρῶν τῆς ἀστυνομίας. Συλλήφθεις τέλος ὠμολόγησεν ἄνευ δυσκολίας τὴν πράξιν του. Ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας τῶν κακώσεων ἐξωθούμενοι οἱ σαδιστὰι, διαπράττουσιν ἐπίσης καὶ βλασφημίας, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ νὰ ἰδῶσι πάσχοντα τὰ θύματα αὐτῶν. Τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τοῦ Σαδισμοῦ κατέχουσιν ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἀρκοῦνται εἰς μικρὰ

ΑΙ ΣΤΗΛΑΙ ΤΗΣ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ» ΕΙΝΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΠΑΝΤΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ, ΔΙΚΑΣΤΟΥ Ή ΆΛΛΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗΝ Ή ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΟΣ ΝΑ ΑΝΑΚΙΝΗΣΗ ΠΑΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΖΗΤΗΜΑ ΣΧΕΤΙΖΟΜΕΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΝΟΜΗΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Αφ' ης ημερας ο κ. Παπαπάνος ανέλαβεν ως πρόεδρος την διεύθυνσιν των συνεδριάσεων του Εφετείου Αθηνών, εξακολουθούσι τα

Η τακτική σχόλια των δικηγόρων εν σχέσει προς την καθιερωθεσαν τακτικήν τής εκφωνήσεως των υποθέσεων και τής κατά προτίμησιν ερήμην εκδικάσεως πρό τής ενάρξεως τής συζήτησεως.

Ομοιογούμεν ότι η τοιαύτη τακτική παρέχει ου σμικράν υπηρεσίαν εις τὸ δικαστήριον, διότι καθίσταται εκ των προτέρων γνωστὸν ποῖαι εκ των εκφωνουμένων υποθέσεων πρόκειται να συζητηθῶσι κατ' ἀντιμωλίαν, οὕτως ὡστε ο κ. Πρόεδρος εἶνε εις θέσιν να κανονίση τὸν ἀριθμὸν τῶν υποθέσεων ἐκάστης συνεδριάσεως ἐν σχέσει πρὸς τοὺς λαμβάνοντας μέρος κατὰ τὴν συζήτησιν δικαστάς.

Τὴν τοιαύτην ὁμως εὐκολίαν, ἐπιβάλλεται ἀπροκαλύπτως να εἰπωμεν, ὅτι ἐξαγορεύει ο κ. Πρόεδρος με κίνδυνον μέγαν τῶν υποθέσεων, οἱ δὲ θρύλλοι ὅτι ἐπὶ ταύτης ἡ ἐκείνης τῶν υποθέσεων ἐπετεύθη ἀπλή, ἐνίοτε δὲ καὶ διπλή ἐρημοδικία, ὅλονεν πολλαπλασιάζονται, εἰς βάρος πάντοτε καὶ τῶν δικηγόρων ἀλλὰ πρὸ πάντων καὶ κυρίως ζωτικωτάτων τῶν διαδίκων συμφερόντων.

Ἀνεξαρτήτως ὁμως πρὸς ταῦτα οὐδὲ καὶ νόμιμος εἶνε φρονούμεν ἡ ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐρήμην συζήτησις, ἀφοῦ ὁ νόμος ῥητῶς ὀρίζει, ὅτι πάσης υποθέσεως ἐπιτρέπεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν ἡ ἐρήμην συζήτησις μόνον ἅμα τῆ ἐκφωνήσεως ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ οἰκείου πινακίου. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἀναμφιβόλως δὲν δύναται να υποστηρίξη τις ὅτι κατὰ τὴν προσυεδρίασιν, τρόπον τινά, καθ' ἣν γίνεσθαι ἡ ἐκφώνησις, ἐπέρχεται ἡ νόμιμος πρὸς ἐκδίκασιν, καὶ δὴ ἐρήμην, σειρά τῶν υποθέσεων.

Ἐν λίαν δεδικαιολογημένη ἀγανακτήσει διατελών ο κ. Πρόεδρος τῶν Εφετῶν, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς παρελθούσης Τρίτης, διὰ

Οἱ Εὐρωπαῖοι τὸν θόρυβον ὁ ὅποιος συνήθως κυριαρχεῖ ἐν ταῖς συνεδριάσεσι καὶ τὴν ἀτάξιν ἐν γένει ὑπὸ τὴν ὁποίαν διεξάγονται αὗται, ὑπέμνησεν εἰς τοὺς κ.κ. δικηγόρους, ὅτι τοῦλάχιστον κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην πρέπει να εἶνε εὐτακτότεροι, διότι εἶνε παρόντες καὶ Εὐρωπαῖοι, οἱ ὁ-

ποῖοι ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἀπικουρίσωσι καλάς περὶ τῆς δικαιοσύνης ἡμῶν ἐντυπώσεις, γενόμενοι θεαταὶ τοιούτου πανδαμονίου, ὅπερ ἡμεῖς ὀνομάζομεν συνεδρίασιν δικαστικὴν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἡ ὑπόμνησις αὕτη τοῦ κ. Προέδρου ἔσχε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, διότι πράγματι διεδέχθη ταύτην νεκρικὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ σιγή, ἡμεῖς ὁμως οὐδεμίαν διαβλέπομεν εἰς τὸ ἐπεισοδιον τοῦτο πρόοδον, τότε δὲ καὶ μόνον θὰ κρίνομεν ἀξιῶς συγχαρητηρίων τοὺς ἀκροατάς τῶν δικαστικῶν αἰθουσῶν, ὅταν τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν προξενῆ εἰς αὐτοὺς ἡ ἑτέρα ὑπόμνησις, ὅτι ἐν τῇ αἰθούσῃ ὑπάρχουν Ἕλληνες,

Ὁ ἀτυχὴς ἀπλοῖκός ἀστὸς, ὁ μὲ εὐπειθεῖαν Μουζικίου κύψας πρὸ τῆς διαταγῆς τοῦ δικηγόρου του, να ψιττακίξη, ἔχων τὴν δεξιάν

Τί θὰ ᾤη αὐτός; ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, πᾶν

ὅ,τι μετὰ τὸ γνωστὸν τροχάδην εἶδος τῆς ἀπαγγελίας θὰ τῷ ἦτο δυνατόν να ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κ. Προέδρου, ἤρξατο πράγματι ψελλίζων ὄσας ἠδύνατο λέξεις, ὅποτε ἀποτόμως διακόπτεται ἀπὸ τὸν κ. Πρόεδρον μετὰ ἐρωτήματα: καὶ τί θὰ ᾤη αὐτός; Ὁμνῶ εἰδώς κάλλιστα; Καὶ τί θὰ πῆ τὸ ἄλλο; Διανοίξαι κυρίου διακάτοχος;

Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη διὰ καρχασμῶν τῶν εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα παρακολουθούτων τὴν ὀροδοσίαν δικηγόρων καὶ δι' ἐνὸς ἀπλανοῦς τοῦ ἐρωτηθέντος διαδίκου βλέμματος, ἡ δὲ δόσις τοῦ ὄρκου ἀπρόσκοπος ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ καὶ ὁ διάδικος οὐδὲν ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν τελετὴν ἀντελήφθη καὶ οἱ δικηγόροι ἀνεῦρον ἀφορμὴν να καρχασσον καὶ ὁ κ. Πρόεδρος ἐθεώρησεν ἱκανοποιηθεῖσαν τὴν περιεργίαν του, ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι ἀντὶ διαδίκου ἔχοντος γνῶσιν καὶ συνείδησιν τοῦ ὄρκου ὃν ὤμνηεν, εἶχεν ἐνώπιόν του μηχανὴν λέξεων. Ἡ δὲ σκηνὴ ἀναπάσαν συνεδρίασιν ἐκατοντάκις ἐπαναλαμβάνεται μετὰ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι σπανιώτεροι οἱ περιεργοὶ πρόεδροι οἱ τοιαύτας ὑποβάλλοντες ἐρωτήσεις. Διγλωσσία ἀρά γε αὐτὸ ἐν ταῖς δικαστικαῖς αἰθούσαις τοιαύτη, ἣτις ἐμβάλλει εἰς σκέψεις παρομοίας πρὸς ἐκείνας αἰτινες παλαιότερον ἔπεισαν τὸν ἐν Βόλῳ τότε Πρωτοδίκην κ. Στελλάκην να γράψῃ τὴν περίφημον εἰς μαλαίαν ἀπόφασίν του;

... Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον ὅπως αὐξήθῃσι σημαντικῶς οἱ μισθοὶ αὐτῶν. Ἄλλως τὰ καλλίτερα πνεύματα τῶν σπουδαστῶν

Ἄλλως κ.λ.π. σάντων τὴν νομικὴν ἐπιστήμην στρέφονται πρὸς τὴν δικηγορίαν, ἐν ἣ λαμπροὶ ἀμοιβαὶ δύνανται να τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸν πλοῦτον...

Εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἀπεριγράπτου πρακτικότητος περικοπὰς τοῦ λόγου τοῦ Zanardelli ἐκ τοῦ σήμερον δημοσιευμένου μέρους. Ἀνάγκη γενναίας ἀμοιβῆς ἐκ μέρους τῆς πολιτείας πρὸς ἐκείνους, πρὸς οὓς παραδίδονται τὰ ἀγιώτερα, βροντοφωνεῖ ὁ μέγας Ἰταλὸς μεταρρυθμιστής. Ἄλλως κ.λ.π.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΗ ΠΡΟΣΙΤΗ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Δικαιοσύνης» διευτυπώσαμεν τὸν τρόπον, καθ' ὃν δύναται τέλεον να ἐξασφαλισθῆ τὸ πολιτικῶς ἀνεξάρτητον τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς, ἢτοι ἡ χειραφέτησις τῆς Δικαιοσύνης ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀνεπηρέαστος ἀπονομὴ αὐτῆς. Ἐν τούτῳ δὲ ἐγκρίεται καὶ ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ εὐθύνη τῶν πράξεων τῶν διαφόρων δικαστικῶν προσώπων, ἅτινα σήμερον τυγχάνουσιν ἀνεξέλεγκτα καὶ ἀνεύθυνα διὰ τὰς παρεκτροπὰς, τὰς αὐθιγροσύνας καὶ τὰς ἀδικίας αὐτῶν. Ἀλλὰ πλὴν τούτων οὐσιωδέστατον προσὸν εὐνομομενῆς καὶ ἐλευθέρως πολιτείας εἶνε καὶ τὸ εὐπόριστον τῆς Δικαιοσύνης παρὰ πάσαις ταῖς λαϊκαῖς τάξεσι καὶ ἰδίαις ταῖς τῶν πενήτων. Πῶς ὁμως δύναται να συνδυασθῆ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο πρὸς τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν τῆς χώρας; Ἰδοὺ τὸ ἀπασχολήσον ἡμᾶς σήμερον ζήτημα.

Τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην ἡμῶν διευτυπώσαμεν ἐν ἡμερησίᾳ ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου Δηλιγιάννη, ὁ δὲ τότε ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργός κ. Κ. Καραπάνος, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς γνώμης ἡμῶν ταύτης, ἔσπευσε να συντάξῃ νομοσχέδιον νεπερὶ δικαστηρίων, ὅπερ ἐμελλε να γίνῃ νόμος τοῦ Κράτους, ἐὰν δὲν ἐπῆρχετο τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀλλαγὴ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐπρόκειτο περὶ ἐλαττώσεως ἡ μὴ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπαρχόντων καὶ νῦν πρωτοδικείων εἶχον δὲ ἀναστατωθῆ αἱ πόλεις, εἰς ἃς ἄρτι προστετέθησαν τοιαῦτα, ἐνῷ λόγοι οἰκονομίας ἐπέβαλλον τὴν κατάργησιν αὐτῶν. Εἶχομεν δὲ καὶ ἔχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι οὐδαμῶς ἐλαφρύνει τὸν λαὸν ἡ αὐξήσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, οὐδὲ βρύνει αὐτὸν ἡ ἐλάττωσις αὐτοῦ. Τί τὸ κέρδος εἰς τὸν κάτοικον τῆς ἐπαρχίας Θετῶν ἐπὶ παραδείγματι, ἐὰν ὑπάρχῃ στρατοδικεῖον ἐν Λεβαδείᾳ ἢ ἐν Χαλκίδι, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον ἐν Θήβαις; καὶ εἰς τὸν κάτοικον τῆς ἐπαρχίας Τριχωνίας, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον ἐν Μεσολογγίῳ ἢ Καρπενησίῳ, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον ἐν Μεσολογγίῳ ἢ Καρπενησίῳ, ἀφοῦ δὲν

ὑπάρχει τοιοῦτον ἐν Ἀργονίῳ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς περὶ πάντων τῶν κατοικῶν τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων, ὧν αἱ πρωτεύουσαι δὲν κέκτηνται πρωτοδικεῖον. Δὲν βλέπομεν δὲ τὸν λόγον, δι' ὃν ἐπιβάλλεται ἡ σύστασις πρωτοδικείων ἐν τισι μόνον δευτερευούσαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος, ἐνῷ δὲν εἶνε δυνατόν να ὑπάρχωσι τοιαῦτα ἐν πάσαις τοῦλάχιστον ταῖς πρωτεύουσαις τῶν ἐπαρχιῶν. Τὴν ἰσονομίαν λοιπὸν ἐν τῇ Δικαιοσύνῃ δύναται να ἐπιτύχῃ ἡ Κυβερνήσις καὶ ἀν περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν πρωτοδικείων εἰς δέκα μόνον, ὀρίζουσα διὰ νόμου ὅτι πᾶς διάδικος ὀφείλει να παριστᾶται ἐνώπιον οἰουδήποτε πολιτικοῦ δικαστηρίου δι' ἀντιπροσώπου διοριζομένου διὰ δημοσίου πληρεξουσίου ἐγγράφου, οὗ ἀντίγραφον δέον να ἐπισυναπτήται τῇ δικογραφίᾳ ἢ να σημειώται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐγγράφου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συντάξαντος αὐτὸ δημοσίου λειτουργοῦ καὶ ἀν εἴτι ὁ διάδικος παριστᾶται κατὰ τὴν δίκην. Τοιοῦτοτρόπως ἔσῃ ἔσται ἡ θέσις πάντων τῶν δικαζομένων εἴτε ἐν τῇ ἐδρᾷ τοῦ δικαστηρίου κατοικοῦσιν οὗτοι εἴτε μακρὰν αὐτῆς. Οὐδεὶς δὲ ὑπολείπεται ἀποχρᾶν λόγος δικαιολογῶν τὴν ὑπαρξίν τῶν πολλῶν πρωτοδικείων ἢ εἰρηνοδικείων. Περὶ δὲ τῶν τελευταίων, πρὸς βελτίωσιν τῆς οἰκτρᾶς εἰρηνοδικειαικῆς δικαιοσύνης, πρέπει να γίνῃ ὅ,τι ἀκριβῶς προέτεινεν ὁ ἀείμνηστος Φλογαίτης, ἢτοι να περιορισθῆ μὲν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, διατηρουμένων μόνον τῶν ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κεντρικαῖς κομποπόλεσι καὶ να εὐρυνθῆ ἡ δικαιοδοσία αὐτῶν, να καταρτίζωνται δὲ ἐξ ἐνός πρωτοδικικοῦ ἀπεσπασμένου ἐφ' ὀρισμένον χρόνον καὶ ἐκ περιτροπῆς ἀπὸ τοῦ Πρωτοδικείου τοῦ νομοῦ καὶ ἐνός γραμματέως μονίμου καὶ να συνεδριάζουσιν ἐν τοῖς ναοῖς. Οὕτω δὲ τὸ δημόσιον ἢ ὁ δῆμος θὰ ἐπιβαρύνηται μόνον μετὰ τὸν μισθὸν τοῦ γραμματέως εἰρηνοδικείου, ὅστις να εἶνε καὶ συμβολαιογράφος καὶ μετὰ τὸ ἐνοίκιον ἐνός μόνου γραφείου, ὅπερ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν δήμων ἢ θὰ κῆται ἐν τῷ δημοκριτῶ καταστήματι ἢ θ' ἀπαιτῆ ἐνοίκιον εὐτελέστατον.

Ὡς ἀντιστάσιμα δὲ τῆς δαπάνης, εἰς ἣν θὰ υποβάλληται τοῦ λοιποῦ μέγας ἀριθμὸς διαδίκων διὰ τῆς συντάξεως πληρεξουσίων ἐγγράφων πρὸς παράστασιν τῶν δικηγόρων ἐν τῇ δίκῃ, δέον οὐ μόνον να καταβιβασθῶσι τὰ τοῦ χαρτοσήμου τέλη ἀπὸ δραχ. 6,50 εἰς δραχ. μᾶς 2 μόνον, ἅτινα ἔχουσι καταστῆ δυσβάστακτα, καὶ να περιορισθῆ ἡ παρέλευσις τῶν δικῶν διὰ διατάξεων αὐστηρῶν καὶ ἀδησιωπήτων. Ἐπομένως ἡ οἰκονομία, ἣτις ἤθελε προκύψει ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων μετὰ τὴν κάλυψιν τῶν πρὸς συντήρησιν αὐτῶν δαπανῶν, να συντελέσῃ τοῦναντίον εἰς ἀνα-

τραύματα ἀλλὰ τραυματίζουσιν ἀνηλεῶς, ἐνίοτε καὶ θανασίμως, τὰ θύματα αὐτῶν, ἵνα κατόπιν συνουσιασθῶσι μετ' αὐτῶν.

Ἄλλοτε οἱ σαρδισταὶ κατασπαράσσοσι τὸ ἄτομον, κατατέμνοντες αὐτὸ εἰς τεμάχια ἢ καὶ τρώγουσι τὰς σάρκας τῶν θυμάτων, ἰδίαι τὰ γεννητικὰ αὐτῶν μόρια. Ἡ αἰμοβόρος δὲ αὐτῶν μανία δὲν κτευνάζεται εἰμὴ ὅταν ἐπέλθῃ στήσις καὶ ἐκσπερμάτωσις. Μεταξὺ τῶν περιβοήτων τούτων σαρδιστῶν ἀναφέρω μόνον τὸν Jack τὸν ἀντεροβγάλτην ἐν Ἀγγλίᾳ, τὸν Bichet ἐν Γερμανίᾳ, τὸν Vacher ἐν Γαλλίᾳ, τὸν Vergeni ἐν Ἰταλίᾳ, ὧν τὰ κατόρθωματα μεγάλως ἀπησχόλησαν τὸν ἡμερήσιον τύπον.

5) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον ὁ Σαρδισμὸς συγγέεται μετὰ τῆς νεκροφιλίας, ὅποτε ὁ ἐκφυλὸς δὲν συνουσιάζεται εἰμὴ μετὰ τῶν πτωμάτων τοῦ ἑτέρου φύλου, τὰ ὁποῖα μάλιστα καὶ ἐκθάπτει ὅπως ἀσελήγησῃ ἐπ' αὐτῶν. Ἡ νεκροφιλία εἶνε γνωστὴ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἐκφυλισμὸς δὲν εἶνε ἀπαύγασμα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ποῦ ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις οἱ ταρι-

χεύοντες τοὺς νεκρὸς ὄφειλον να ὦσι πάντοτε τρεῖς ἢ τέσσαρες «λαμφθήκας γὰρ τινὰ φασὶ μεσγόμενον νεκρῶ προσφάτῳ γυναικός». Παραδείγματα νεκροφιλίας ἀναφέρονται ἀπειρα, ἰδίως ἱερῶν, οἵτινες ἠσέλησαν ἐπὶ λειψάνων γυναικός, ἢν ἐπέπρωτο να εὐλογήσωσιν, ἢ νέων, οἵτινες νύκτωρ εἰσέρχονταν ἐν τοῖς νεκρικοῖς θαλάμοις ἵνα ἀσελήσωσι ἐπὶ τῶν πτωμάτων γυναικῶν. Περιβόητος κατέστη ὁ λοχίας Bertrand ὅστις κατὰ τὸ 1894, εἰσερχόμενος νύκτωρ ἐν τοῖς νεκροταφείοις, ἐξέθαπτε τὰ πτώματα τῶν ἄρτι ἐνταφιασθειῶν γυναικῶν καὶ ἠσέλει ἐπ' αὐτῶν, καὶ ὁ ἀμαζήλατός ἐκεῖνος τοῦ Νοσοκομείου Rocger περὶ οὗ ἀναφέρει ὁ Dazohet, ὅστις ἠσέλει ἐπὶ πάντων τῶν πτωμάτων τῶν γυναικῶν τῶν ἀποθηνησκουσῶν ἐν τῷ νοσοκομείῳ.

6) Παραδοξωτέρη διαστροφή εἶνε ἐκείνη καθ' ἣν ὁ ἐρεθισμὸς προκαλεῖται ἐκ ζῶων, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην κτηνοβασίαν. Τὸ πάθος τοῦτο οἱ ἀλλοδαποὶ συγγραφεῖς ἀποκαλοῦσι σοδομισμὸν ἄλλ' ὁ κ. Βάφας, βασιζόμενος ἐπὶ ἱστορικῶν ἀποκαλειῖ σοδομιστὰς τοὺς ἐνεργητικῶς παιδεραστάς, καθόσον προκύπτει ἐκ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ὅτι κυ-

ρίως εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κακοηθείας κατεγίνοντο οἱ κάτοικοι τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων.

Ἡ κτηνοβασία εἶνε συνήθης καὶ παρὰ τοῖς μὴ ἐκφύλοις, ἰδίως μεταξὺ τῶν ἀτόμων τῶν ζῶων διαρκῶς ἐν ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τῶν ζῶων ἢ διὰ ποικίλους λόγους μὴ δυναμένων να κυριεύσωσι τὴν γεννητικὴν αὐτῶν ὀρμὴν. Οὕτω οἱ ποιμένες ἐρωτεύονται καὶ συνουσιάζονται συνθέστατα μετὰ τινῶν τῶν προβάτων ἢ αἰγῶν τὰ ὁποῖα βόσκουσι, ἐπίσης δὲ καὶ οἱ ἵπποκόμοι μετὰ τῶν φορᾶδων. Ἡ κτηνοβασία εἶνε συνήθης παρὰ τοῖς μοναχοῖς ἢ παρὰ ταῖς γυναιξίν, τῶν ὁποίων τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας καὶ ἡ τερατώδης δυσφορρία ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἀνδρας. — Παρὰ τοῖς ἐκφύλοις ἡ κτηνοβασία παρουσιάζεται μετὰ πάντων τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀκατασχέτου ὀρμῆς ἢ ἐπιθυμίας αὐτῶν αὕτη ἐπέρχεται κατὰ παροξυσμοὺς καὶ παρακολουθεῖται ὑπὸ στενοχωρίας μὲν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, εὐεξίας δὲ καὶ ἀνακουφίσεως μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Ὁ Magnan ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν νέου παρουσιάζοντος πάντα τὰ στίγματα τοῦ ἐκφύλου, ὅστις εἰς ἡλικίαν 8 ἐτῶν συνουσια-

ζετο μετὰ ὀρνίθων, ἀργότερον μετεχειρίζετο πρὸς τοῦτο δαμαλίδα, νυμφευθεὶς δὲ ἐξακολουθεῖ να διατηρῆ ἀθμίτους σχέσεις μετὰ τινος αἰγός. Ὁ κ. Βάφας διηγεῖται περὶ νέου, πρῶην μαθητοῦ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ὅστις συνουσιάζετο μετὰ ὄνου, ἐκαυχᾶτο δὲ μάλιστα ἐπὶ τούτῳ, καὶ περὶ ὑπέρετου τινος ζηνοδοχείου, ὅστις συλληφθεὶς ἐν ᾧ συνουσιάζετο μετὰ μικρᾶς κυνός καὶ ἀπαγόμενος ἐν συνοδείᾳ χαμινίων εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἔφερε μετὰ τρυφερότητος εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν μικρὰν αὐτοῦ ἐρωμένην. Ὁ Ball ἐπίσης ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν χωρικοῦ ὅστις συνουσιάζετο μετὰ θηλέων κωνίλων, (αἵτινες φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀπέθνησκον ἐκ τῶν κακώσεων) καὶ ὅστις ἔμενεν ὄλιως ἀνάσθητος πρὸ τῶν γυναικῶν. Αἱ γυναῖκες ἐρωτεύονται καὶ χρησιμοποιοῦσι πρὸς ἀπόλαυσιν ἡδονῶν διάφορα ζῷα, τοὺς ἵππους, τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνουσι μόνον ἵππεύουσαι ἐπ' αὐτῶν, ἰδίως ὁμως τὰ μικρὰ κυνάρια, τῶν ὁποίων ἐνίοτε εἰσάγουσι τὸ πέος εἰς τὰ γεννητικὰ αὐτῶν μόρια, συνθέστερον ὁμως χρησιμοποιοῦσιν αὐτὰ ὅπως λείχουσιν αὐταῖς τὰ γεννητικὰ μόρια.

(*Ἐπεται συνέχεια)

κούφισιν τῶν δικαζομένων.
 Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Ἄλλα περὶ τῶν ποινικῶν ; Ταῦτα ἐξ ἀντιθέτου οὐ μόνον πρέπει νὰ μὴ ἐλαττωθῶσιν, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ πολλαπλασιασθῶσι· διότι ἡ ἐκδίκασις τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων ἀπαιτεῖ τὴν παρουσίαν τῶν δικαζομένων καὶ τῶν μαρτύρων. Ἀναγκαζόμενοι δὲ οἱ ἀδικούμενοι πολῖται καὶ οἱ μάρτυρες νὰ πορεύωνται μακρὰν ὁδόν, ἵνα παραστῶσιν εἰς τὰς ποινικὰς δίκας καὶ ν' ἀναμείνωσιν ἐπὶ ἡμέρας ἕλας ἐν τῷ ἀεροκρηρίῳ μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἡ σειρά αὐτῶν, προτιμῶσι ν' ἀποφεύγωσι τὴν ἐπέμβασις τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἕνεκα δὲ τούτου μένουσιν ἀτιμώρητα τὰ ἀδικήματα.

Ἄλλα πῶς δύναται νὰ συμβιβασθῶσιν αἱ οἰκονομίαι μὲ τὴν σύστασιν πολλῶν πλημμελειοδικείων καὶ πταισματοδικείων ; Ἀπλούστατα, ἐὰν συσταθῶσι περιοδικὰ ἢ περιοδεύοντα τοιαῦτα, διαρκούντα μῆνας τινὰς κατ' ἔτος ἐν ἐκάστῃ ἐπαρχίᾳ τὰ πλημμελειοδικεῖα καὶ ἐν ἐκάστῳ δήμῳ τὰ πταισματοδικεῖα, συνεδριάζοντα ὅπως καὶ τὰ εἰρηνοδικεῖα, καὶ καταρτιζόμενα τὰ μὲν πλημμελειοδικεῖα ἐκ τριῶν τακτικῶν δικαστῶν μεθ' ἑνὸς ἀντεισχυγγελέως, ἀνηκόντων πάντων εἰς τὰ οἰκεῖα πρωτοδικεῖα τῶν νομῶν καὶ περιοδεύοντων πρὸς ἐκδίκασιν τῶν πλημμελημάτων καὶ τῶν κακουρηγμάτων, τὰ δὲ πταισματοδικεῖα ἐκ τοῦ εἰρηνοδικουόντος πρωτοδίκου. Γραμματεὺς δὲ καὶ τῶν πολυμελῶν τούτων ποινικῶν δικαστηρίων νὰ εἶνε ὁ τῶν εἰρηνοδικείων μόνιμος γραμματεὺς. Μόνη δὲ δαπάνη ἐκτὸς τῶν ὀδοπορικῶν ἐξόδων τῶν δικαστῶν ἦθελεν εἶναι ἡ προσθήκη ἑνὸς ὑπογραμματέως ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις τῶν ἐπαρχιῶν ὅστις θὰ διεξάγῃ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τοιούτων πλημμελειοδικείων.

Ταῦτα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ καταρτισμοῦ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἐπιβαλλομένας ἕνεκα τῆς οἰκονομικῆς διασπαρχίας ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Κράτους οἰκονομίας.

Ἄλλα πρὸς ταῦτα ἀναγκαῖα εἰσι καὶ ἄλλαι οὐσιωδέσταται μεταρρυθμίσεις ἐν τῷ κυκλῶνι τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν εἰρημένων καὶ πάντων ἐν γένει τῶν δικαστηρίων τοῦ Κράτους, περὶ ὧν ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ.

Δημήτριος Σ. Ζαλοῦχος

ΕΥΘΥΝΗ ΕΞ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ζήτημα ἀπασχολοῦν ἀπὸ πολλοῦ τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, εἶνε κατὰ πόσον ὀφίσταται εὐθύνη διὰ βλάβας ἐπιγενομένας εἰς πρόσωπα καὶ πράγματα, δι' αὐτοκινήτων, ἀμαξῶν, ποδηλάτων, ἢ ἄλλων μέσων μεταφορᾶς μὴ λειτουργούντων ἐπὶ τροχίᾳ ὡς οἱ σιδηρόδρομοι καὶ τροχιοδρομοί, ἔστω καὶ ἄνευ ὑπαιτιότητος, τοῦ ποιουμένου χρησιν τῶν αὐτοκινήτων τούτων.

Τὸ ζήτημα, ἐν Γερμανίᾳ ἰδίως, ἀπησχόλησε τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὸν τύπον, εὐρύτατα δὲ συνεζητήθη καὶ ἐν νομικῷ συνεδρίῳ κατὰ τὸ ἔτος 1902, ὁμοφώνως δὲ παρ' ἀπάντων ἐγένετο δεκτόν, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἀστικῷ κώδικος, καὶ τοῦ νόμου τῆς αὐτοκροτορίας τῆς 7 Ἰουνίου 1891, δὲν ἐπαρκοῦσι, καὶ ὅτι δεόν νὰ λυθῇ διὰ νόμου τὸ ζήτημα τῆς τοιαύτης εὐθύνης.

Ἡ χρῆσις τῶν αὐτοκινήτων τούτων, εὐκολύνουσα καὶ ταχύνουσα τὴν συγκοινωνίαν, συντελεῖ βεβαίως εἰς τὸ νὰ παρέχωντα ἱκαναὶ ὑπηρεσίαι εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐνέχει ὅμως ἐν ἐκυτῇ καὶ κινδύνους σπουδαιοτάτους, ἀπειλοῦντας αὐτὴν τῆν δημοσίαν τάξιν καὶ τὸ δημόσιον συμφέρον, κινδύνους τοὺς ὁποίους λόγῳ τῆς δυναμείας τῆς ὁποίας γίνεται χρῆσις, δὲν δύναται ἔστω οὔτε νὰ προλάβῃ, ἢ πρόνοια τοῦ ποιουμένου χρῆσιν τῶν αὐτοκινήτων. Ὡς ἐκ τούτου εἰδικὸς νόμος κανονίζων τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην εὐθύνην, τὴν ἄνευ ὑπαιτιότητος, καθίσταται ἀπαραίτητος, ἐξασφαλίζων οὕτω τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ οὕτω πως ζημιου-

μένου προσώπου ἢ βλαπτομένου πράγματος.

Ἡ γερμανικὴ Κυβέρνησις, κατιδοῦσα τὴν ὀρθότητά τῶν συστάσεων τούτων, ὑπέβαλεν εἰς τὸ Reichstag σχετικὸν νομοσχέδιον, κανονίζον ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, τὰς περιπτώσεις τῆς εὐθύνης, τὰ πρόσωπα τῶν εὐθυνόμενων, ὡς καὶ τὰς ἐξαιρέσεις καθ' ἃς δὲν χωρεῖ ἀπαιτήσις πρὸς ἀποζημίωσιν, δίδον δὲ συνάμα καὶ τὸν ὅρισμὸν τοῦ αὐτοκινήτου (Kraftfahrzeug) ὡς ἐξῆς: «Ἀμαξίαι ἢ ποδήλατα, κινούμενα διὰ μηχανικῆς κινητηρίου δυνάμεως (elementare triebkraft), χωρὶς νὰ λειτουργῶσιν ἐπὶ τροχίᾳ.» Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας, ἐκτενήθῃ δὲ ἀνάλυσιν τούτου, ποιεῖται ὁ Olshausen ἐν τῇ Deutsche Juristen Zeitung τῆς 15ης Μαρτίου ἐ.ε. σελ. 346 καὶ ἐδ. 1 προσεχῶς δὲ θέλει ψηφισθῆ ὑπὸ τῶν νομοθετικῶν σωμάτων καὶ ἀποτελεσθῇ νόμον τῆς Αὐτοκρατορίας.

Καὶ παρ' ἡμῖν ὅμως παρίσταται ἀνάγκη λήψεως νομοθετικῶν μέτρων, κλονιζόντων τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην περίστασιν, τῶν διατάξεων τοῦ Ρωμ. δικαίου τῶν ἐν τῇ lex Aquilia μὴ ἐπαρκουσῶν πρὸς τούτο, ἢ ἀνάγκη δὲ αὕτη τοῦ νομοθετικοῦ διακανονισμοῦ εἶνε παρ' ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἐπιβεβλημένη, διότι μεγάλη ἤρξατο νὰ γίνηται χρῆσις τῶν μέσων τούτων ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἰδίως, οἱ δὲ κίνδυνοι εἶνε ἔτι μείζονες ἐνταῦθα ἢ ἄλλοιχοῦ, ὅς ἐκ τῆς ἀνωμάλου ομοιοτήτος, ἡκίστα συντελούσης εἰς τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀκίνδυνον λειτουργίαν, τῶν μέσων τούτων.

Π. Ι. ΚΑΡΑΨΑΝΟΣ
 Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἔχον μὲν τὴν ἀπαρτίαν οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀριότητα δὲν ἀποφαίνεται ἐγκύρως.

Μοῦ ἐδόθη ἀφορμή, καὶ τοι ἡσχολήθησαν εἰδικοί ἐν τῷ θέματι τούτῳ, νὰ ἀπασχολήσω τὰς στήλας τῆς «Δικαιοσύνης», καὶ ἐγὼ ὁ στρουθὸς ἐν μέσῳ πλειάδος νομοιστόρων μὲ τὸ παρὸν θέμα, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ Δημ. Συμβουλίου τῆς γενετείρας μου. Τὸ Ἄργος εἶνε Δήμος Α' τάξεως καὶ κατὰ τὸν νόμον ἔχει 18 τακτικούς συμβούλους καὶ τοὺς παραπληρωματικούς. Τινὰ τῶν τακτικῶν μελῶν διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς ἀπελύθησαν. Οὕτω ἔμεινε τὸ Δ. Συμβούλιον μὲ 9 μόνον τακτικὰ μέλη καὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν παυθέντων ἐκλήθησαν τὰ παραπληρωματικά, ἐξ ὧν ὠρίσθησαν 5 καὶ οὕτω τὸ Συμβούλιον, τῶν λοιπῶν ἀρνηθέντων νὰ ὀρκισθῶσι, καθηρτίσθη μὲ 14 μόνον, πλὴν δὲ τῶν ἄλλων ἐργασιῶν προσέβη καὶ εἰς πρόσθετον φορολογίαν 1 ἐπὶ τοῖς ο). Ἐρωτᾶται: εἶνε ἐγκυροὶ αἱ πράξεις τοῦ τοιούτου συμβουλίου, ὅπερ ἔχει μὲν τὴν πλειοψηφίαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ σώματος ; Ὅχι· λέγομεν διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 59 τοῦ Συντάγματος «Οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται ἢ εἰσπραττεται ἐὰν προηγουμένως δὲν ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως» ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὑπὸ τοῦ Δημ. Συμβουλίου καὶ ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, καθόσον ὡς πρὸς τοὺς Δήμους Βουλὴ ἐστὶ τὸ Δημ. Συμβούλιον ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 49—60 τοῦ Δημ. Νόμου. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 56 τοῦ Δ. Νόμου, διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἢ ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦλάχιστον τῶν 2/3 τῶν τακτικῶν τοιούτων καὶ ἢ ἀπόλυτος πλειοψηφία αὐτῶν, ἄλλως, ἂν δὲν προσέλθῃ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς πρὸς συνεδρίαν καὶ σύσκεψιν, οὐδεμίαν ἀπόφασιν γίνεται ἐγκυρος, ἐλλείψει ἀπαρτίας, ἄλλως προβαίνοντες καὶ ψηφίζοντες δι' ἐλάσσονος ἀριθμοῦ τοῦ σώματος πράττουσι παρανομίαν, ἢ δὲ ἀπόφασιν εἶνε παράτυπος καὶ ἄκυρος ὡς εἰς ὁμοίαν περίπτωσιν ἐπράξεν ἢ Βουλὴ διὰ

τοῦ ΦΑΘ' Νόμου τοῦ 1875 ἀκυρώσασα διαφόρους νόμους ΦΖ', ΦΖΙ', ΦΖΘ', ΦΙΑ', ΦΙΠ' κλπ. δι' ἑλλείψιν ἀπαρτίας.
 Ἄν τοῦτο γίνεταί δι' ἑλλείψιν ἀπαρτίας καὶ κατὰ τὸ νομικὸν ἀξίωμα «ἐκ τῶν ὁμοίων δεῖ τέμνεσθαι τὸ δίκαιον» (N. 23 Βασιλ. 2, 1—N. 12, Πανδ. 1, 3) πολὺ περισσώτερον δεόν νὰ γίνηται, ἀφοῦ ὁ Δημ. Νόμος ἀπαιτεῖ οὐ μόνον τὴν ἀπαρτίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀριότητα τοῦ σώματος, ὡς ἐνχορῶς μαρτυροῦσι τ' ἄρθρα 49 καὶ 59 τοῦ Δημ. Νόμου, καθόσον διὰ τὴν ἀριότητα τοῦ Συμβουλίου ὡς Βου συστατικῆς τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 89 τοῦ Δ. Νόμου (ὅστις διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ περὶ Δημοκρεσιῶν Νόμου ἰσχύει, ὡς πρὸς ὅσα δὲν μετερρυθμίσθη) πρέπει νὰ ὑπάρχωσι διὰ τὸν ἀ τάξεως Δήμον 18 σύμβουλοι, οἵτινες κλοῦμενοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου κατὰ τὸ ἄρθρον 53 τοῦ Δ. Νόμου καὶ 12 τοῦ περὶ Δημοκρεσιῶν καὶ προσερχόμενοι εἰς τὰς συνεδρίας εἰσὶν ἅπαντες δεκτοὶ καὶ ψηφίζουσιν ἰσχυρῶς τῆς πλειοψηφίας τοῦ ἡμίσεως πλέον ἑνός, ἦτοι τῶν 10 κατὰ 8 κτλ. Ἐν ἢ δὲ περιπτώσει κληθῶσιν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ προσέλθωσι τοῦλάχιστον τὰ 2/3 ἐκ τῶν 18, τότε κατὰ τὸ ἄρθρον 56 δύναται οἱ 12 ἰσχυρῶς νὰ προσβῶσιν εἰς ἀπόφασιν διὰ σχετικῆς πλειοψηφίας, ἐννοουμένου πάντοτε ὅτι ὑπάρχει ἐν συνόλῳ ὁ ἀριθμὸς 18 ἦτοι ἢ ἀριότητα τοῦ σώματος. Τούτου ὅμως, καθὰ προερέθη, ἀκρωτηριασθέντος, ἔδει νὰ κληθῶσι πρὸς κατάρτισιν, οἱ ἔχοντες τὸν πλησιέστερον ἀριθμὸν ψήφων ἐκλογῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ Δημ. Νόμου ἦτοι τὴν σειράν τῶν ἐπιλαχόντων, ἐξ οὗ συνέπεται, ὅτι μὴ κληθέντων τούτων καὶ τοῦ σώματος παρανόμως συγκροτημένου, παράνομα ψηφίσματα τοῦτο ἐξέδωκε συνεδριάζον ἄνευ ἀκεραιότητος τοῦ σώματος ἀλλὰ μὲ 14 μόνον ἦτοι μὲ μόνον τὴν πλειοψηφίαν καὶ τὴν ἀπαρτίαν, κατὰ τὸ ἄρθρον 56, ὅπερ ἤρξασθαι ὁ ἡμέτερος Νομοθέτης ἐκ τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Γαλλικοῦ Δημ. Νόμου. Laferrierre droit administratif tom. 1 σελ. 458 — Dufour droit administratif tom. 1 σελ. 574 No 681—Cavantons droit administratif σελ. 363 No 457.

Οἱ συγγραφεῖς τοῦ Διοικ. δικαίου παραδέχονται, ὅτι τὰ περὶ καταρτίσεως σωμάτων ἀπαιτούμενα ἀνάγονται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἦτοι εἰς αὐτὸ τὸ Διοικητικὸν Δίκαιον καὶ ἐπομένως, ὅπως διὰ τὴν Βουλὴν τοῦ Ἔθνους ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ ἄριστος ἀριθμὸς σώματος, χωρὶς νὰ ἐξαιρῶνται οἱ ἀποβιώσαντες, οἱ ἀποδημιούντες ἢ οἱ μὴ ὀρκισθέντες, ἄλλως ἢ παρουσία τοῦ ἡμίσεως πλέον ἑνός τῶν ὑπαρχόντων ἐν ἐνεργείᾳ βουλευτῶν δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον ἀπαρτίαν καὶ εἶνε ἄκυροι ὅλα αἱ πράξεις τοῦ κατὰ τὸν μνησθέντα ΦΑΘ' νόμον, οὕτω καὶ ἐπὶ Δημοτ. Συμβουλίου αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ διαποῦσι τὰ τῆς ἀπαρτίας δηλ. τὰ 2/3 τῆς νομίμου ὁλότητος τῶν 18, διότι ὁ Δήμος εἶνε Κράτος ἐν Κράτει, τὸ δὲ Συμβούλιον αὐτοῦ εἶνε ἢ Βουλὴ τοῦ Δήμου κατὰ τὰς κρίσεις τῶν ὑπομνηματιστῶν Laferrierre, Dufour Cavantons καὶ προσέτι τῶν Laurent 11 σελ. 43, —47, Windcheid 1 § 14, Gaber § 49, καὶ ἀποφ. Ἄρ. Πάγου 198 (1847) 176 (1879) ἐξ ὧν ἐπιτετα, ὅτι ἅπασαι αἱ ἀποφάσεις εἰσὶν ἄκυροι συνφθὰ τῶ ἄρθρου 56 τοῦ Δημ. νόμου ἦτοι κατὰ τὸ (argumentum a contrario) τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀρίζοντος αὐτὴν διὰ νὰ ἔχωσι κύρος ἀπαιτεῖται. . . . » ἄλλως, ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἔχουσι τοιοῦτο (N. 5 Cod. 1, 14.—N. 10 Βασιλ. 2, 6) τῶν δικαστῶν ἕνεκεν τῶν ἄνω λόγων ὀφειλόντων ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετάζωσι τὰ προσόντα τῶν τοιούτων ψηφισμάτων κατὰ τὰς διατάξεις N. 11 Cod. 3, 1.—N. 11, 12 Βασιλ. 1, 6— Ἀρμεν. Α. Δ. § 87—Daloz Comp. administratif No 1555 σελ. 3 σημ. 1.—Συνελόντι δ' εἰπεῖν ἀπαξῆπαντες οἱ ὑπομνηματισταὶ παρεδέχθησαν τὴν ἀκυρότητα τῶν τοιούτων δημοψηφισμάτων, ἐν αἷς καὶ τὸ Νομικὸν περιοδικὸν

Θέμις ἐν τόμῳ ΙΘ' σελ. 589 καὶ 11ῳ σελ. 79—80 καθὼς καὶ ὁ κ. Ἀγγελοπούλος διὰ βραχέων ἐν τῷ Συγγραμμάτι αὐτοῦ ἐκθέτων (τευχ. γ' σελ. 418) τὰ ἀνωτέρω περὶ καταρτισμοῦ τοῦ Συμβουλίου καὶ μὴ ἀριδῆλως διατυπῶν ἐν αὐτῷ γνώμη, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὴν ἐν τῇ δικτριβῇ ταύτῃ ἀποκλίναν καὶ τὴν λύσιν ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ κερφαίου δίδων σύμφωνον πρὸς τοὺς ἄνω Συγγραφεῖς, οἵτινες ἔτι πρὸς βλίνουσι, θεωροῦντες οὐ μόνον ἄκυρους τὰς ἀποφάσεις τῶν τοιούτων Συμβουλίων, ἀλλὰ καὶ τὰς κληθέντων ποινικῶς τιμωρητέας ἐπὶ ἀντιποίησιν ἀρχῆς (ἄρθρ. 227 Ἐλ. Ποιν. Νόμου.—Ἐρμ. Π. Ν. Κωστῆ Τόμ. Βος § 75 σελ. 247 καὶ 248—Laferrierre Τόμ. 2 σ. 489 καὶ ἄρθρ. 185—186 Ἰταλικῷ Ποιν. Νόμου) περὶ ὁμοίας δ' ἀκυρότητος καὶ ποινῆς καὶ N. 5 Cod 1, 14 καθ' ὃν πᾶσα ἐναντίον ἀπαγορευτικοῦ νόμου γιγνομένη πράξις εἶνε ipso jure ἄκυρος καὶ οὐχὶ νόμιμος «πᾶν ὅ,τι ἀντιβαίνει εἰς ἀπαγορευτικὸν Νόμον οὐκ ἔρρωται ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀπαγορευτικὸς Νόμος δὲν διέταξε ρητῶς τὴν ἀκύρωσιν».

Τὰς τοιαύτας δὲ ἀκυρότητας τὰς ἀπορροῦσας ἀπὸ τοιούτου εἴδους παράνομα Δημ. Συμβούλια καὶ αἰτινὲς εἰσι δημοσίας τάξεως, νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται τόσον εἰς τὴν Διοικητικὴν ἀρχήν, ὅσον καὶ τὴν Δικαστικὴν, ἂν τυχόν ἦθελεν ἐπιληφθῆ ὑποθέσεως τινος, νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀκύρωσιν, πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς ἐννόμου τάξεως, καὶ ἐπιτύχῃ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ἐκπεροχισθείσης διοικητικῆς μηχανῆς.

Ἀντώνιος Γ. Δαργάκος
 Δικηγόρος ἐν Ἄργει

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
 ὑπὸ Βασιλείου Τ. Οἰκονομιδοῦ
 Ἐκδοσις ἕκτη
 Μετὰ πλείστον προσηκῶν καὶ βελτιώσεων
 ὑπὸ **Μιχαὴλ Γ. Λεβιδᾶ**
 Ὑψηλῆ τοῦ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας
Ἐξεδόθη ὁ τόμος Α'· τόμος Β', τεῦχος β'.

Τὴν ἕκτην ταύτην ἔκδοσιν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπεμελήθη ὁ πολυμαθὴς ὑψηλῆ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας κ. Μ. Λεβιδᾶς. Καὶ εἰς μὲν τὸ κείμενον οὐδεμίαν ἐπὶ ἐπὶ μεταβολήν, πλὴν ἐκείνων αἰτινῶν παρίστατο ἀναγκαῖα ὡς ἐκ τῆς καταρτίσεως ἢ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τινῶν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀλλ' ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἐγένοντο πλείστα προσθήκαι καὶ βελτιώσεις, ἃς ἡ νεωτέρα νομολογία τῶν ἡμετέρων καὶ ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων ἐπέβαλε, πρὸς δὲ διεκρινίσθησαν διάφορα ζητήματα, ἅτινα ἄλλοτε ἄγνωστα, ἐγένοντο νῦν ἀντικείμενον ἐρεῦνης τῆς ἐπιστήμης. Ἐντελής νέα εἶνε ἡ ἐρηνησία τῆς ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις μὴ χριστιανικοῖς κράτεσιν ἰσχυροῦσης προξενικῆς διαδικασίας. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἡ ἕκτη αὕτη ἔκδοσις γενομένη μετ' ἄκρας ἐπιμελείας ὑπὸ διακεκοιμένου ἐπιστήμονος ὡς ὁ κ. Μ. Λεβιδᾶς, θὰ τύχῃ τῆς αὐτῆς δεξιότητος ὡς καὶ αἱ προηγούμεναι παρὰ τῶ δικαστικῷ καὶ δικηγορικῷ κόσμῳ.

ΚΩΔΙΚΕΣ ΦΛΟΓΑΙ ΤΟΥ

Ἐξεδόθη ὁ Β' τόμος τῶν Κωδικῶν τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας τοῦ ἀειμνήστου Θ. Φλογαίτου μετὰ νέαν ἐπεξεργασίαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Δημ. Ζαλοῦχου δικηγόρου καὶ ὑψηλῆ τοῦ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας περιέχει τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τὸ Πηδάλιον, ἦτοι τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνας, τὸν Κανονισμὸν τῆς Βουλῆς, τοὺς Ἐκλογικοὺς νόμους μετὰ τῶν σχετικῶν γνωμοδοτήσεων καὶ ἐγκυκλίων, τῶν τύπων καὶ τῶν ἀναγκαίων ὑδηγῶν διὰ τοὺς δικαιοδικούς ἀντιπροσώπων τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν ὑπαλλήλων καὶ πάντας τοὺς γενικοὺς νόμους τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐνδὸς μόνον ὑπουργείου, τὰ σχετικά νομοθεσιακὰ Β. Διατάγματα, τὴν νομολογίαν τοῦ Ἄρειου Πάγου καὶ τῶν Ἐφεσίων, καὶ πλείστας ὅσας ἐπεξηγητικὰς καὶ διασφαιστικὰς σημειώσεις, ὅστε ἀποτελεῖ βιβλίον χρησιμοτάτων καὶ εὐχρηστότατον τοῖς νομικοῖς. Τιμᾶται δραχ. 5,75 καὶ εὐρίσκειται παρὰ τοῖς κεντρικοῖς βιβλιοπωλείοις Ἀθηνῶν καὶ τοῖς ὑποπρακτορείοις τῶν ἐφημερίδων ἐν τῆς ἐπαρχίας.

Τύποις Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ